

Hồi 40*Trong Tiệc Mừng Công Xui Rủi Tới**Dưới Sân Tỉ Võ Địch Lạnh Mãnh*

Khẩu Phương Cao cười nói: “Tôi tuy thay hoàng thượng ủy lạo, ngài dâng tù binh cho tôi, tôi không dám nhận. Nhưng tôi cũng muốn xem đó là nhân vật nào, cứ để tôi nhận lấy là được, không cần phải cử hành nghi thức dâng tù binh”. Kim Thế Di cũng muốn biết đó là nhân vật nào, khi nhìn kỹ lại thì thấy bốn người áo vàng áp giải một đám tù phạm đi qua hành lang, Khẩu Phương Cao bảo bọn vệ sĩ ghi lại danh sách đám tù phạm sau đó đem nhốt vào trong lao. Đối diện với cửa hành lang có bày một chiếc bàn, Khẩu Phương Cao ngồi ở giữa, Tây Môn Mục Dã và Tư Không Hóa ngồi hai bên.

Mấy trăm võ sĩ trong đại sảnh đều đứng dậy, chăm chú nhìn đám tù binh, Kim Thế Di thở phào, thầm nhủ: “May mà đều là những nhân vật chẳng có tên tuổi”. Nhưng trong đó cũng có vài người quan trọng như đệ tử phái Hoa Sơn Đồ Tử Tường, Phương Đồng của phái Không Động và nhà sư Hoài Chân của phái Thiếu Lâm.

Khẩu Phương Cao cười ha hả nói: “Tây Môn tiên sinh đã lâu không đi lại trên giang hồ, chắc là không nhận ra nhân vật chủ chốt của các phái? Những người này chẳng qua chỉ là đại đệ tử đời thứ hai của các phái mà thôi”. Tư Không Hóa cười nói: “Không phải Tây Môn tiên sinh không nhận ra nhưng chưởng môn của các đại môn phái đâu dễ dàng bị bắt? Nhưng có thể bắt được đệ tử của họ cũng đã là quý. Nào! Nào việc dâng tù binh đã xong, chúng ta hãy quay về bàn, ăn mừng cho Tây Môn tiên sinh!” Tây Môn Mục Dã mặt tái xanh, lạnh lùng nói: “Còn có một người, chắc là Tư Không đại nhân sẽ nhận ra!” chỉ thấy hai người áo vàng bắt một tù binh tới, nhưng đó là một bà già đã có tuổi, Kim Thế Di thất kinh, chỉ nghe Tư Không Hóa lạc giọng kêu lên: “Chưởng môn phái Mang Sơn Tào Cẩm Nhi!” Tây Môn Mục Dã điềm nhiên nói: “Quả nhiên Tư Không đại nhân đã nhận ra, bản lĩnh của tôi tuy kém xa đại nhân nhưng muốn bắt chưởng môn nhân thì đâu có khó như đại nhân nói!” té ra Tây Môn Mục Dã về trễ là vì bắt Tào Cẩm

Nhi. Y biết quê nhà của Tào Cẩm Nhi ở Hà Bắc, Tào Cẩm Nhi đến Mang Sơn cho nên chỉ có con trai và con dâu ở nhà.

Sau khi các môn phái bại trận, mọi người tập trung ở chùa Thiếu Lâm bàn bạc đối sách, vài ngày sau thì chẳng thấy động tĩnh gì, có người đoán bọn Tây Môn Mục Dã về kinh báo công. Tào Cẩm Nhi lo cho người nhà, sợ họ bị hại cho nên cùng vài sư đệ quay về, Thống Thiên thượng nhân khuyên không được chỉ đánh sai bốn đệ tử có v cao cường nhất là Đại Trí, Đại Bi, Hoài Nhân, Hoài Chân đi về cùng bà ta, không ngờ con trai và con dâu bà ta đã nghe phong thanh nên bỏ chạy trước, trái lại bọn Tây Môn Mục Dã nấp ở trong nhà, Tào Cẩm Nhi trở về có nghĩa là tự chui đầu vào lưới, thế rồi một trận ác chiến xảy ra, Tào Cẩm Nhi và Hoài Chân bị bắt, Tây Môn Mục Dã sợ bà ta có hậu viện cho nên vội vàng trở về kinh ngay trong đêm.

Người áo vàng ấy lớn giọng báo: “Chưởng môn phái Mang Sơn Tào Cẩm Nhi!” bọn người trong đại sảnh kêu ồ lên, ai nấy đều chen đến xem.

Chỉ thấy Tào Cẩm Nhi tóc bạc da mồi, bộ dạng gầy nhom, bà ta vốn rất chú ý đến sức khỏe của mình, tuy tuổi đã qua ngũ tuần mà vẫn chưa thấy già. Nhưng giờ đây chỉ cách một tháng mà tựa như đã già thêm mười năm, cả Kim Thế Di cũng suýt nữa không nhận ra. Bà ta tuy tiểu tụy nhưng mặt vẫn tỏ vẻ quật cường.

Kim Thế Di thầm nhủ: “Bà già này tuy đáng ghét, nhưng rốt cuộc cũng là chưởng môn sư tỷ của Chi Hoa!” chàng nghĩ chưa dứt thì chợt nghe Tào Cẩm Nhi phun phì một tiếng rồi nói: “Loài chuột nhất dám làm nhục ta!” rồi đột nhiên vung ra lao đầu vào cây cột.

Kim Thế Di kinh hoảng, định ra tay cản lại thì Lịch Thắng Nam đã cười: “Bà già ấy chết không được đâu, huynh lo gì?” hai người áo vàng cười ha hả: “Người muốn chết, đâu có dễ như thế?” té ra sau khi Tây Môn Mục Dã bắt bà ta, đã dùng hoa A tu la tán thành bột rồi lấy kim châm đâm vào da bà ta để thuốc thấm vào đường máu. Hoa A tu la có thể khiến cho gân cốt rã rời, bởi vậy lúc này Tào Cẩm Nhi chẳng bằng một người bình thường, không thể nào dồn nội lực ra cho nên khi táng vào gốc cột thì trán sưng một cục, đau đớn vô cùng. Hai kẻ áo vàng biết bà ta muốn tự sát, có ý chơi khăm bởi vậy mới để bà ta thoát ra.

Bọn vệ sĩ đỡ Tào Cẩm Nhi lên tống giam vào ngục. Khấu Phương Cao lại cùng mọi người ngồi trở lại bàn tiệc. Tư Không Hóa nói: “Tuy Tào Cẩm Nhi là chưởng môn phái Mang Sơn nhưng cũng không phải kẻ đầu đảng”. Tây Môn Mục Dã nói: “Sao, phái Mang Sơn không phải là kẻ tử địch của triều đình ư? Hoàng thượng đã đích thân nói với tôi rằng, các môn phái khác thoát cũng được, nhưng

không được tha cho bất cứ người nào của phái Mang Sơn”. Khấu Phương Cao nói: “Tây Môn huynh có điều không biết, Tào Cẩm Nhi tuy là chưởng môn nhưng địa vị trong phái Mang Sơn chẳng bằng Dục Trọng Mâu”. Tây Môn Mục Dã nói: “Vì sao?” Khấu Phương Cao nói: “Nhà của Tào Cẩm Nhi ở Hà Bắc giàu có, họ ta tuy không dựa vào triều đình nhưng cũng chẳng đối đầu với triều đình, còn Dục Trọng Mâu là bang chủ của Cái Bang, đã nhiều lần chống đối triều đình. Cho nên ông bắt Tào Cẩm Nhi đương nhiên cũng có công nhưng không lớn bằng bắt Dục Trọng Mâu”. Tư Không Hóa lại nói: “Còn vợ chồng Đường Hiểu Lan của phái Thiên Sơn càng là người hoàng thượng muốn bắt. Hoàng thượng chẳng nói với ông ra?” cả hai người này cố ý hạ thấp công lao của Tây Môn Mục Dã, Tây Môn Mục Dã đang đắc ý, bị bọn họ dội cho một chậu nước lạnh thì bực bội nói: “Nói thì dễ, đáng tiếc nếu thực sự động thủ thì lại thiếu người”. Ý nghĩa của câu nói này rất rõ ràng, ý muốn bảo lần này Tư Không Hóa đã xuôi tay đứng nhìn, còn bọn võ quan ngự lâm quân đi theo thì vô dụng. Bạch Lương Ký mặt tái xanh, Tư Không Hóa đương nhiên cũng biến sắc. Khấu Phương Cao vội vàng giảng hòa: “Giờ đây đại công chưa cáo thành, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực không nên tranh cãi. Vì lần này chúng tôi nghe Tây Môn tiên sinh nói đảm bảo sẽ bắt được bọn chúng cho nên phái ít người, có lẽ là Tư Không đại nhân không muốn tranh công với Tây Môn tiên sinh, Tây Môn tiên sinh đừng trách”. Y bảo là điều đình, nhưng thực ra vẫn có ý bênh vực cho Tư Không Hóa. Tây Môn Mục Dã ngại thân phận của y, vả lại đã từng huênh hoang trước mặt hoàng đế cho nên không dám lên tiếng nữa.

Khấu Phương Cao lại rót đầy rượu cho hai người, cười rằng: “Chúng ta cạn xong li này rồi bàn cách phá địch”. Uống xong chén rượu, Khấu Phương Cao nói: “Nghe nói đệ tử các môn phái lớn hiện nay đều tập trung ở chùa Thiếu Lâm. Nếu chúng ta có đủ người thì sẽ bắt trọn bọn chúng. Triều đình không muốn có lời đàm tiếu cho nên không thể điều động đại đội quân mã, chỉ âm thầm thực hiện. Vẫn mới Tây Môn tiên sinh chủ trì, rồi chọn thêm nhiều hảo thủ. Thủ hạ của Tư Không huynh và vệ sĩ của tôi đều do Tây Môn tiên sinh sai khiến”. Tây Môn Mục Dã lạnh lùng nói: “Phía địch cao thủ nhiều như mây, chẳng thể xem thường”. Y nói câu ấy là có ý coi thường thủ hạ của hai người này. Khấu Phương Cao cố nén cơn giận, cười gượng nói: “Theo như Tây Môn tiên sinh nói, có lẽ ông vẫn chưa yên tâm về những người mà tôi đã chọn, vậy xin mời Tây Môn tiên sinh cứ tự chọn lấy!” Tây Môn Mục Dã nói: “Lẽ ra tôi không nên vượt cấp, nhưng hoàng thượng đã giao trách nhiệm, cũng chỉ đành cẩn thận hành sự, bởi vậy phải chọn lựa nghiêm khắc. Thế này nhé, mời Tư Không đại nhân chọn ra một tốp hảo thủ ngự lâm quân để huynh đệ của tôi tỉ thí với họ, nếu ai không bại trong vòng mười

ba chiêu thì người đó có tư cách đến Thiếu Lâm tự. Trước tiên chọn trong ngũ lâm quân, sau đó mới chọn thị vệ trong cung”. Tây Môn Mục Dã quả thật ngông cuồng, Tư Không Hóa không nhịn được nữa, lạnh lùng bảo: “Tôi không lượng sức mình, cũng muốn được lãnh giáo Tây Môn tiên sinh xem có thể đến Thiếu Lâm tự hay không?” Tây Môn Mục Dã chưng hửng, vội vàng nói: “Tư Không đại nhân đã nói đùa, đại nhân võ công cao cường, huynh đệ xưa nay rất bội phục, đâu cần phải thử nữa! Chả lẽ đại nhân muốn tôi bày trò, khảo nghiệm công phu của tôi?” lúc này Tây Môn Mục Dã mới biết mình đã lỡ lời, định nói vài lời xoa dịu Tư Không Hóa, nào ngờ Tư Không Hóa đánh mặt, chẳng nói lời nào. Tây Môn Mục Dã không thể xuống thang được, Khấu Phương Cao đang định giảng hòa thì chợt một võ quan bước ra, thi lễ với Tư Không Hóa nói: “Thống lĩnh đại nhân, ngài cần gì phải đích thân ra trận để mất thân phận? Bĩ chức bất tài nhưng cũng mong được khảo nghiệm để người ta khỏi cười rằng ngũ lâm quân chúng ta ngoài thống lĩnh thì chẳng còn ai”. Y vừa nói xong thì bước ra phía trước, đưa mắt nhìn Tây Môn Mục Dã.

Tư Không Hóa nghe y nói thế thì thầm nhủ: “Nghe nói Tây Môn Mục Dã võ công quỷ dị, mình cũng chưa chắc thắng được y, chi bằng cứ để người này thử xem sao”. Thế rồi liền cười rằng: “Cam huynh là giáo đầu mới đến, là đệ tử đặc ý của Liễu Tam Xuân, cũng đã có mấy thành hỏa hầu công phu nội ngoại, Tây Môn tiên sinh có muốn ban cho y vài chiêu không?” võ quan ấy chẳng phải ai khác mà chính là Kim Thế Di.

Tây Môn Mục Dã hừ một tiếng, thầm nhủ: “Liễu Tam Xuân là cái thá gì? Đệ tử của y làm sao xứng tĩ thí với mình!” nhưng Tư Không Hóa đã tiến dẫn, ít nhiều y cũng phải nể mặt, chỉ hừ một tiếng, cao giọng nói: “Vô Phi đại sư, mời giúp tôi chọn nhân tài đến Thiếu Lâm tự”. Một nhà sư mặc cà sa màu vàng bước ra, người này là cao thủ củnha hoàn giáo Tây Tạng, Tây Môn Mục Dã bảo y thử chiêu với Kim Thế Di cũng cảm thấy thiệt thòi cho y. nhưng mặt khác y cũng có ý khoe khoang thực lực phía mình cho nên mới gọi Vô Phi đại sư, lòng thầm nhủ: “Tư Không Hóa nhà người đã tiến cử người này, ta phải làm người mất mặt mới được”. Y tính rằng Vô Phi đại sư không quá mười chiêu thì có thể đánh bại viên võ quan trẻ tuổi chẳng biết trời cao đất dày kia. Kim Thế Di nói: “Được, tôi sẽ lãnh giáo võ công của vị đại sư này trước, lát nữa sẽ mời Tây Môn tiên sinh chỉ điểm”. Chàng nói thế rõ ràng là coi thường Vô Phi đại sư. Tây Môn Mục Dã cười lạnh nói: “Người cứ tĩ thí xong rồi tính tiếp!” Vô Phi đại sư to lớn dềnh dàng, to hơn Kim Thế Di cả một cái đầu, vừa bước ra đã bảo với Kim Thế Di: “Người dùng binh khí gì cứ việc lấy ra!” Kim Thế Di cười nói: “Tôi không câu nệ, đại sư dùng binh khí gì thì tôi

sẽ dùng binh khí ấy”. Vô Phi đại sư thâm nhủ: “Hay cho tên tiểu tử cuồng vọng, vậy thì lần này ngươi đã chuốc khổ!” thế rồi liếc nhìn Kim Thế Di, khẽ nói: “Bần tăng xưa nay không dùng vũ khí, chỉ dùng đôi chưởng này mà thôi!” Kim Thế Di nói: “Tốt lắm, tôi chỉ sử dụng một chưởng”. Vô Phi đại sư luyện loại công phu bí truyền của Hồng giáo là Đại tạng chưởng huyết thủ ấn, lợi hại hơn các loại võ công cùng loại ở Trung Nguyên như Thiết sa chưởng hoặc Kim cương thủ, y giờ chưởng lên thì lập tức có mùi máu tanh tỏa ra. Kim Thế Di chẳng hề nhúc nhích, nhìn bàn tay đỏ ửng như máu của Vô Phi đại sư mà cười rằng: “Công phu Đại tạng chưởng của đại sư coi như cũng không tệ. Đáng tiếc còn thiếu một chút hỏa hầu!” Vô Phi đại sư chưng hửng, thâm nhủ: “Sao tên tiểu tử này biết công phu của mình?” Đại tạng chưởng huyết thủ ấn là tuyệt học bí truyền của Hồng giáo, đừng nói là người ngoài, dù cho Đạt Ma cao cấp trong Hồng giáo cũng chẳng có mấy người biết, nhưng Kim Thế Di lại bảo y còn thiếu hỏa hầu, vì thế Vô Phi đại sư mới cả kinh.

Kim Thế Di tiếp tục nói: “Đại tạng chưởng nếu luyện đến cảnh giới cao nhất, bên ngoài chẳng khác người thường, nay bàn tay của đại sư đỏ như máu, giờ chưởng lên thì có mùi tanh, nhiều nhất cũng chỉ có bảy thành hỏa hầu”. Vô Phi đại sư kinh ngạc bất định, nói: “Đúng thế, ta chỉ có bảy thành hỏa hầu, nhưng ngươi có dám tiếp một chưởng của ta không?” Kim Thế Di cười nói: “Dù đại sư có luyện đến mức lư hỏa thuần thanh tôi cũng không sợ, huống chi là bảy thành?” Vô Phi đại sư vạch chưởng thành một đường vòng cung, quát rằng: “Tiếp chưởng!” rồi vỗ xuống đỉnh đầu Kim Thế Di, nếu bị trúng chưởng này, nạn nhân sẽ lập tức rã rời xuống cốt, trong máu trúng độc. Không quá ba ngày chắc chắn sẽ tử vong.

Kim Thế Di cố ý trở tài, không vùng chưởng chống lại, chỉ nghe bộp một tiếng, Vô Phi đại sư vỗ chưởng xuống, Kim Thế Di khom người, chưởng ấy trúng vào bối tâm của chàng, trên lưng xuất hiện một dấu tay màu đỏ.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Kim Thế Di xoay người lại, quát: “Ngươi cũng tiếp một chưởng của ta!” đối phương tiếp một chưởng của mình, Vô Phi đại sư đã sớm kinh hoảng. Kim Thế Di quát: “Mau mau xuất chưởng, bản lĩnh của ngươi chẳng thể nào tiếp nổi Đại tạng chưởng của ta!” lúc này Vô Phi đại sư mới phát giác lòng bàn tay của Kim Thế Di đã đẩy đến trước ngực, y thất kinh vội vàng xuất chưởng chống lại, chỉ nghe bộp một tiếng, hai chưởng giao nhau, bàn tay của Vô Phi đại sư nát bét, máu đen kịt chảy ra ròn ròn, công phu Huyết thủ

ấn đã bị Kim Thế Di phế bỏ, nếu muốn luyện trở lại cảnh giới này ít nhất cũng phải mười năm.

Vô Phi đại sư mặt xám ngoét, rên rỉ: “Người... sao người cũng sử dụng Đại tạng chưởng?” Kim Thế Di cười nói: “Ta chẳng phải nói, người dùng binh khí gì thì ta sẽ dùng binh khí ấy, người dùng công phu gì, ta cũng dùng công phu ấy hay sao? Nhưng người đừng lo, ta tuy dùng công phu Đại tạng chưởng nhưng lại là thuần chính hòa bình, không làm người trúng độc, người cứ nghỉ ngơi cho khỏe, đừng lo mất mạng”. Té ra Kim Thế Di đã dung hợp võ công của các phái chính tà, lại luyện nửa bộ bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, nửa bộ này là tinh nghĩa của võ học. Kim Thế Di thông được một lý thì trăm lý cũng thông, ngoại trừ vài loại thần công thượng thừa nhất, đối với các loại công phu khác chỉ cần nhìn là sẽ hiểu ngay. Song chàng cũng chỉ có thể phát ra chưởng lực của Đại tạng chưởng chứ không làm cho nạn nhân trúng độc, nhưng Vô Phi đại sư cũng không biết luyện đến mức lư hỏa thuần thanh thì như thế nào, vẫn tưởng rằng Kim Thế Di nương tay, chỉ dùng chưởng lực phế bỏ công phu mà giữ lại tính mạng của y. Vô Phi chẳng dám nói nhiều, vội vàng lui xuống.

Vô Phi đại sư chỉ đấu một chưởng với Kim Thế Di mà đã trọng thương, mấy trăm võ sĩ đứng nhìn đều hoảng hồn đến nỗi trợn mắt há mồm, Tư Không Hóa thì nghi ngờ lắm, y nghe nói Liễu Tam Xuân chỉ giỏi môn Miên chưởng, mà Miên chưởng lại chẳng hề có chỗ giống nhau với Đại tạng chưởng, nhưng Kim Thế Di lại có thể sử dụng Đại tạng chưởng đánh bại Vô Phi đại sư quả thực rất khó hiểu. Tư Không Hóa lúc này không khỏi nghi ngờ lai lịch của Kim Thế Di, nhưng vì y muốn Kim Thế Di lấy sĩ diện cho ngự lâm quân cho nên cũng không hỏi ngay.

Tây Môn Mục Dã hừ một tiếng rồi nói: “Tên họ Cam này hơi quái dị! Liên Gia huynh đệ, hai người ra thử!” bên cạnh có hai hán tử trông chẳng khác gì nhau, vừa nhìn thì biết đó là đôi anh em sinh đôi.

Các võ quan ngự lâm quân đều coi Kim Thế Di là người cùng phe, đang mừng rỡ vì chiến thắng của chàng, lúc này thấy anh em họ Liên bước ra thì có người không khỏi lo lắng. Vốn là hai người này tên gọi Liên Thành Bảo và Liên Thành Ngọc, xưa nay luôn đi đôi với nhau, công phu điểm huyệt của họ rất cao cường, cả hai anh em dùng bốn cây phán quan bút chuyên điểm vào kỳ kinh bát mạch, phối hợp rất kín kẽ, ít có cao thủ nào thoát khỏi tay họ. Cho nên bốn cây bút liên thủ với nhau cũng giống như song kiếm hợp bích của người khác, gặp một đối thủ cũng dùng bốn cây bút, mà gặp một trăm đối thủ cũng dùng bốn cây bút. Kim Thế Di nói: “Công phu Tứ bút điểm bát mạch của các người cũng khiến

họ Cam ta hơi khó khăn, để ta nghĩ thử nên làm sao đây?” Liên Thành Bảo nhất thời không hiểu, lạnh lùng nói: “Có gì mà khó, người không đối phó nữa thì cứ nhận thua”. Kim Thế Di cười ha hả: “Ai nói ta nhận thua, ta đang nghĩ, một mình ta chỉ có hai cánh tay, làm sao có thể sử dụng bốn cây phán quan bút!” anh em họ Liên chưng hửng, chỉ nghe Kim Thế Di lẩm bẩm: “Có rồi, có rồi, điều đó cũng không làm khó được ta, một mình ta sẽ diễn tuồng hai người cho các người xem!” Liên Thành Ngọc trừng mắt hỏi: “Cái gì? Người cũng có công phu Tứ bút điểm bát mạch?” Kim Thế Di nói: “Đúng thế, lúc này ta chẳng phải nói các người dùng binh khí gì ta sẽ dùng binh khí ấy, các người dùng công phu gì ta cũng dùng công phu ấy hay sao?” Kim Thế Di vừa nói thì hàng trăm võ sĩ đều sững người ra, bởi vì lúc này chàng chẳng có thứ gì trong tay, dù cho chàng có lấy được phán quan bút thì làm sao có thể sử dụng được cả bốn cây, điều quan trọng hơn là thủ pháp điểm huyệt của nhà họ Liên truyền nam không truyền nữ, nhất là công phu Tứ bút điểm bát mạch, vì hai người này là anh em sinh đôi, tâm ý tương thông nên mới có thể phối hợp kín kẽ, mà loại công phu này cũng do hai anh em họ nghĩ ra, cũng có nghĩa là, thiên hạ tuy lớn nhưng chỉ có hai anh em nhà họ Liên mới biết bộ công phu điểm huyệt này, dù võ công của Kim Thế Di tinh thâm đến mức nào cũng chẳng thể nào hiểu nổi! Chàng nói như thế chẳng phải đã hoang đường, khiến người ta khó tin hay sao?

Hai anh em họ Liên đưa mắt nhìn nhau, lòng đều nghĩ: “Chả lẽ kẻ này là kẻ điên?” Tư Không Hóa cũng chẳng hiểu ắt giáp gì, chỉ đành bảo tên võ sĩ đứng bên cạnh: “Người lấy bốn cây phán quan bút đưa cho Cam giáo đầu”. Nào ngờ Kim Thế Di lại xua tay, nói: “Tôi đã nói họ dùng binh khí gì thì tôi sẽ dùng binh khí ấy, những cây phán quan bút này không hợp tí nào!” té ra đôi phán quan bút của anh em nhà họ Liên rất đặc biệt, phán quan bút thông thường chỉ có hai thước tám tấc, một đầu nhọn, nhưng phán quan bút của hai anh em họ thì dài đến ba thước sáu tấc, đầu bút lại tẻ ra, có nghĩa là một cây bút mà có đến hai đầu, bốn cây bút công lại là tám đầu cho nên có thể trong vòng một chiêu điểm được kỳ kinh bát mạch của người ta. Trong võ lâm có bốn câu nói đánh giá phán quan bút: “Một tấc ngắn, một tấc hiểm, một tấc dài, một tấc mạnh”. Có nghĩa là phán quan bút càng ngắn thì chiêu số càng hung hiểm, phán quan bút càng dài thì uy lực càng lớn, lộ số khác nhau, ưu kém cũng khác nhau.

Nhưng cũng yêu cầu người sử dụng bút phải có một công lực nhất định. Bút dài khó sử dụng hơn bút ngắn. Danh gia điểm huyệt trong võ lâm là Công Tôn Định sử dụng một cây phán quan bút dài một thước tám tấc, đó là loại bút ngắn nhất, còn bút của anh em nhà họ Liên dài đến ba thước sáu tấc, đó là loại bút dài

nhất. Huống chi đây là loại bút tách đầu đặc biệt, bởi vậy ở đây không có loại binh khí này.

Liên Thành Bảo lạnh lùng nói: “Cam giáo đầu, bọn ta không chuẩn bị sẵn, không thể cho người mượn được”. Kim Thế Di nói: “Đừng lo, ta nói là sẽ làm được. Sao người biết ta không có phán quan bút như người?” Liên Thành Ngọc nổi cáu, nói: “Được, đừng nhiều lời nữa, người cứ rút phán quan bút của người ra! Nếu người có thể lập tức lấy ra bốn cây phán quan bút như thế này, hai anh em ta lập tức nhận thua”. Kim Thế Di cười nói: “Chưa giao thủ mà các người nhận thua ta cũng không chịu. Được, người đã nói thế thì trái lại ta không muốn lập tức rút phán quan bút ra, ta sẽ nhường anh em nhà người mười chiêu, khi ta ra tay thì sẽ dùng công phu Tứ bút điểm bát mạch, nếu dùng công phu khác coi như ta thua!” sau lần bị Kim Thế Di đánh bại, Hô Diên Húc rất khâm phục chàng, cả hai người đã trở thành bạn bè. Y là người nghĩ sao nói đó, nghe Kim Thế Di bảo thế thì lo lắng, vội vàng kêu lên: “Cam huynh, chả lẽ huynh biến ra bốn cây phán quan bút sao?” Kim Thế Di nói: “Hô Diên huynh đệ, huynh đã nói đúng, lát nữa huynh sẽ được xem tổng hay! Đây, anh em nhà người sao chưa xuất chiêu, còn đợi khi nào nữa?” anh em nhà họ Liên nổi giận bưng, cả hai người đều nghĩ: “Xem thử người chống đỡ thế nào?” bốn cây phán quan bút cùng đánh ra, thiết bút quét gió kêu lên vù vù tựa như bốn con độc xà, điểm vào kỳ kinh bát mạch, ba mươi sáu đại huyệt trên mình Kim Thế Di, toàn thân chàng đều bị đầu bút của chúng bao trùm! Bút ảnh ngang dọc hoa cả mắt, mấy trăm võ sĩ đứng xung quanh chẳng ai nhìn thấy rõ, chợt nghe Kim Thế Di kêu lớn: “Quả nhiên bất phạm!” vừa dứt thì chàng đã lướt ra ba trượng, lúc này mọi người mới thấy rõ, chỉ thấy áo trên lưng chàng đã bị rách nhiều chỗ! Anh em nhà họ Liên đều kinh hãi, Kim Thế Di là người đầu tiên có thể đánh được bốn cây phán quan bút của chúng. Cả hai anh em nhìn nhau, lập tức thi triển tuyệt chiêu thứ hai trong Tứ bút điểm bát mạch, Liên Thành Bảo phóng vọt người lên, từ trên không điểm xuống nhanh như chớp vào các mạch nhâm, đốc, xung, đới của Kim Thế Di, còn Liên Thành Ngọc thì lăn người xuống đất, hai bút đánh tròn vẽ thành hai vòng tròn, tấn công vào bốn mạch, âm duy, dương duy, âm kiêu, dương kiêu. Kim Thế Di kêu lớn: “Không xong rồi!” trong khoảnh khắc ấy, chàng phóng lướt người ra tựa như một mũi tên bật khỏi cây cung! Chỉ nghe bốn tiếng tung vang lên, hai cây bút của Liên Thành Bảo từ trên đánh xuống chạm phải hai cây bút của Liên Thành Ngọc từ dưới đánh lên, Hô Diên Húc thở phào, bất đồ kêu lên: “Hay lắm! Hay lắm!” nào ngờ Kim Thế Di né tránh đã hay, thủ pháp điểm huyệt của hai anh em nhà này càng hay hơn, bốn cây bút chạm nhau thì lập tức bay ra, Kim Thế Di chưa đứng vững chân thì

bốn cây phán quan bút đã đuổi theo, tựa như có người sai khiến, bốn cây bút đâm xuyên vào nhau, vẫn là công phu Tứ bút điểm bát mạch, Kim Thế Di kêu lên: “Lợi hại thật!” chỉ nghe tiếng loạt soạt kêu lên, Lịch Thắng Nam đã thấy trên lưng Kim Thế Di hiện ra hai lần máu, nàng vốn chẳng hề lo, ngay lúc này không khỏi cả kinh, thầm nhủ: “Nếu chàng mang ngọc giáp của mình thì tốt biết bao!” Kim Thế Di xoay người, ngón trở búng một cái, hay cây phán quan bút ở phía sau bật ra, kêu lên: “Hãy lấy lại binh khí, vẫn còn bảy chiêu nữa!” chiêu lúc nãy của hai anh em họ Liên tên gọi Phi quản kinh thần, hễ bút phóng ra thì người trúng sẽ chết ngay, nào ngờ Kim Thế Di chỉ bị thương nhẹ, lại còn búng hai cây bút của Liên Thành Ngọc quay trở lại, do vậy cả hai càng kinh hãi. Liên Thành Bảo phóng vọt người lên, chụp lấy hai cây bút, Liên Thành Ngọc dậm chân, trầm eo tọa mã chụp lấy hai cây bút, may mà y dùng công phu Thiên cân trụ, khi y tiếp được cây bút vẫn không khỏi chấn động, hổ khẩu tựa như muốn rách toác. Những chiêu này nhanh như điện chớp lửa xẹt, kinh hiểm tuyệt luân, cả Tư Không Hóa, Tây Môn Mục Dã, Khấu Phương Cao cũng đều kinh tâm động phách, căng thẳng đến nổi ngợp thở.

Để đối phó với ba chiêu điểm huyết của hai anh em nhà này, Kim Thế Di đã dùng bốn loại võ công thượng thừa nhất, hai chiêu đầu tiên chàng cố ý thử tài đối phương, bởi vậy dùng Thiên la bộ pháp né tránh, dùng công phu Kim trung tráo hộ thân, không ngờ đến chiêu thứ ba thì anh em nhà này sử dụng tuyệt kỹ điểm huyết Phi quản kinh thần, cả Thiên la bộ cũng chẳng né được, Kim trung tráo cũng bị phá, khiến Kim Thế Di phải dùng công phu bế huyết của Độc Long tôn giả, bởi vậy mạch đốc mới không bị thương, cuối cùng chàng buộc thi triển công phu Đạn chỉ thần công búng hai cây bút Liên Thành Ngọc bay ngược trở lại. Nếu tám mạch đều bị điểm cùng lúc, Kim trung tráo với Bế huyết pháp cũng chẳng thể nào ứng phó nổi! Trong bốn loại công phu này, Khấu Phương Cao đã nhận ra ba loại, Tư Không Hóa và Tây Môn Mục Dã chỉ nhận ra hai loại, chỉ có một người nhận ra chàng đã sử dụng đến bốn loại công phu, đó là Lịch Thắng Nam. Nàng thầm nhủ: “Công phu Tứ bút điểm bát mạch đúng là thủ pháp điểm huyết kỳ diệu nhất trong thiên hạ, Kim Thế Di chỉ dùng tay không mà nhường chúng mười chiêu, e rằng đã quá khinh địch”. Cả người hiểu rõ bản lĩnh của Kim Thế Di như Lịch Thắng Nam mà nhìn xong ba chiêu cũng lo cho chàng, đương nhiên không cần phải nói đến những người khác. Hô Diên Húc thì kêu lên: “Cam huynh, chiêu theo quy củ võ lâm, dù trượng bối và vãn bối độ chiêu, nhiều nhất cũng chỉ nhường ba chiêu, huynh đã nhường xong ba chiêu, cần gì phải nhường cho đủ mười chiêu?” Kim Thế Di cười nói: “Huynh không biết, hai ngày nay tôi không tắm

rửa, trên người ngựa ngáy, phải nhờ họ dùng bút gãi ngựa cho tôi, thật là thoải mái! Nào, nào, còn bảy chiêu nữa mau ra tay! Ta không đợi được nữa!” anh em họ Liên sắc mặt tái xanh, tuy chúng đã vạch trúng người Kim Thế Di nhưng cây bút của Liên Thành Bảo bị bật ra, nếu chiếu theo quy củ tỉ thí, bọn chúng đã sớm đập đầu xin thua. Hai anh em họ Liên vốn cũng muốn nhận thua, nhưng nếu làm thế thì uy danh điểm huyết thiên hạ đệ nhất của nhà họ Liên cũng sẽ không còn, vả lại Kim Thế Di và Hồ Diên Húc một xướng một họa, lời lẽ khắc bạc vô cùng, tựa như chẳng hề coi chúng vào đâu, cả hai anh em xưa nay kiêu ngạo, làm sao có thể nuốt được cục giận này? Bọn chúng cũng thực sự muốn Kim Thế Di có biết công phu Tứ bút điểm bát mạch hay không, xem thử chàng lấy đâu ra bốn cây bút, ý nghĩ tò mò ấy hơn hẳn lòng sĩ diện.

Hai anh em tâm ý tương thông, lúc này mỗi người đứng một bên Kim Thế Di, đột nhiên cùng quát: “Tên họ Cam kia, người coi thường bốn cây bút này bọn ta sẽ gãi ngựa cho người lần nữa!” bốn cây bút đồng thời ra tay, lập tức vẽ ra một màn bút ảnh muôn trùng, trong chớp mắt chỉ trong vòng một chiêu đã tấn công vào kỳ kinh bát mạch của Kim Thế Di! Kim Thế Di tuy miệng thì nói lời khinh bạc, cố ý khiến cho anh em họ Liên khó chịu, nhưng thực ra cũng chẳng dám khinh địch, may mà sau ba chiêu, thủ pháp Tứ bút điểm bát mạch hơi rời rạc, chỉ thấy trong màn bút ảnh chàng hú lên một tiếng, dùng Thiên la bộ pháp lách người đi tới vị Li, chạy qua vị Khảm, luồn qua lách lại trong bốn cây bút, ngoại trừ vài người như Lịch Thắng Nam, Khấu Phương Cao, Tư Không Hóa, những người còn lại đều chẳng nhìn thấy chiêu số của chàng, hầu như chẳng thấy được bóng người.

Hai anh em họ Liên đánh hụt, lại tung ra chiêu thứ năm đuổi theo, chiêu này tên là Thiên la địa võng, hai anh em bước vào vị trí Cửu cung bát quyền, một trước một sau chạy theo Kim Thế Di, bốn cây phán quan bút hợp thành một vòng tròn, chặn đường lui của Kim Thế Di, lần này Kim Thế Di không thể dùng Thiên la bộ pháp né tránh, chỉ nghe soạt soạt hai tiếng, bốn cây bút đã điểm lên người Kim Thế Di.

Bọn ngự lâm quân đều thót tim, nào ngờ anh em họ Liên càng thất kinh hơn bọn chúng, đầu bút đã chạm vào người Kim Thế Di nhưng lại trượt sang một bên, cả hai mất trọng tâm, suýt ngã xuống, Kim Thế Di cười ha hả, rồi sau đó lướt qua người Liên Thành Bảo, tránh luôn chiêu thứ sáu của bọn chúng. Té ra Kim Thế Di đối phó với chiêu thứ năm bằng công phu Triêm y thập bát diệt, đây là loại nội công thượng thừa, công lực càng sâu thì càng tuyệt diệu, với công lực hiện nay của Kim Thế Di, chàng đã hơn hẳn Giang Nam đại hiệp Cam Phụng Kỳ, người

năm xưa rất giỏi môn công phu này. Nhưng anh em họ Liên cũng không ngã xuống, đủ thấy bọn chúng không những tinh thông thủ pháp điểm huyết mà công lực bản thân đã đến mức thuộc hàng nhất lưu.

Kim Thế Di dùng công phu Lưu vân phi tự phát hai cây bút của Liên Thành Ngọc ra, phá chiêu thứ bảy của chúng; tiếp theo chàng lại dùng công phu Đạn chỉ thần công ứng phó với chiêu thứ tám. Anh em họ Liên chợt thay đổi phương vị, Liên Thành Bảo chỉ đông điểm tây, Liên Thành Ngọc chỉ nam điểm bắc, hai cây bút điểm được nửa đường thì đột nhiên rẽ ngoặt, đổi hướng xử ra chiêu có uy lực lớn nhất là Khấp quỷ thần kinh, khi cây bút của Liên Thành Bảo điểm tới, từng tia máu bắn ra theo đầu bút của y, số là Liên Thành Ngọc dồn hết công lực vào đầu bút, công phu Triêm y thập bát diệt và Kim trung tráo của Kim Thế Di không chịu nổi, đã bị y đâm trúng huyết trung lảng trong mạch dương duy. Công lực của Liên Thành Ngọc hơi kém hơn, hai bút lại đâm trượt ra, chỉ vạch rách được một mảnh áo của Kim Thế Di.

Kim Thế Di hừ một tiếng rồi nói: “Còn một chiêu nữa, các người sẽ thấy ta ra tay!” anh em họ Liên đã thi triển chiêu có uy lực mạnh nhất, vả lại đã điểm trúng huyết trung lảng của chàng, nhưng vẫn chẳng hề khiến chàng ngã xuống thì bất đồ lòng run sợ, cả hai anh em không hẹn mà đều xử ra chiêu cuối cùng là Bút trận tung hoành, đây là chiêu số trong thủ có công, vòng bút thu nhỏ, trước tiên phòng ngự bản thân đến gió mưa không lọt, chỉ cần kẻ địch lướt người tiến tới thì hai anh em sẽ chuẩn bị lưỡng bại câu thương! Lúc này hàng trăm võ sĩ như muốn vươn dài cổ ra thêm, mắt như mở to thêm để xem Kim Thế Di tìm đâu ra bốn cây bút. Kim Thế Di chợt quát: “Cho các người mở rộng tầm mắt!” chàng vận dụng công phu Sư tử hồng của Phật môn, màng nhĩ hai anh em họ Liên đều chấn động đến nỗi hồn bay phách tán, lúc này một luồng hàn phong lạnh lẽo quét tới mặt bọn chúng, mắt như bị người ta dùng kim đâm vào, bất đồ phải nhắm mắt, bút trận của bọn chúng lập tức tán loạn, trong khoảnh khắc này, Kim Thế Di vung tay đoạt lấy bốn cây bút rồi quát: “Mở mắt ra nhìn đây!” chỉ thấy trên tay chàng cầm hai cây bút, hai cánh tay co lại kẹp hai cây bút còn lại, bởi vì cây phán quan bút này dài đến ba thước sáu tấc, cho nên khi kẹp trong tay vẫn dài hơn bút bình thường, đủ để sử dụng thủ pháp điểm huyết, Kim Thế Di lộn người, bốn cây bút lia tới, xử ra chiêu có uy lực nhất là Khấp quỷ thần kinh, chỉ nghe hai anh em đều kêu thảm, kỳ kinh bát mạch của cả hai người đều bị Kim Thế Di điểm trúng! Té ra sở dĩ Kim Thế Di nhường bọn chúng mười chiêu là muốn học lén thủ pháp điểm huyết, chàng căm ghét hai tên này ác độc, vả lại chúng là thủ hạ đắc lực của Tây Môn Mục Dã, ngoại trừ vài chưởng môn của các môn phái lớn, chẳng ai địch nổi

hai tên này, muốn trừ Tây Môn Mục Dã trước tiên phải khử bọn này, bởi vậy Kim Thế Di chẳng hề nương tay, trước tiên dùng công phu Sư tử hồng làm cho chân khí nội gia hộ thân của chúng tán loạn, phá bút trận của chúng, tiếp theo là lấy gậy ông đập lưng ông, dùng công phu Tứ bút điểm bát mạch điểm vào kỳ kinh bát mạch của bọn chúng, phế võ công của bọn chúng! Anh em họ Liên rên rĩ: “Tên họ Cam kia, người giỏi lắm!” rồi cả hai lão đảo đi vào trong.

Kim Thế Di cười ha hả, ném bốn cây bút rồi trở lại bàn tiệc, bấm báo với Tư Không Hóa: “Hai anh em bọn họ là khảo quan, tôi là khảo sinh không dám chẳng tận lực, vả lại tôi cũng dùng công phu của nhà họ Liên, không ngờ họ không chống đỡ nổi chiêu số quen thuộc nhất, vì thế tôi đã đả thương họ, mong thứ tội”. Tư Không Hóa nhìn Tây Môn Mục Dã, vì lúc nãy y bảo muốn khảo nghiệm võ công của ngự lâm quân, giờ đây bị Kim Thế Di nắm lấy điểm ấy, tuy tức giận đến cực điểm nhưng cũng không dám lên tiếng. Tư Không Hóa mới nói: “Khi tỉ thí ngẫu nhiên thất thủ cũng là do số trời, chẳng trách được người”. Thế rồi cởi chiếc cẩm bào cho chàng che chỗ rách.

Khấu Phương Cao thấy Kim Thế Di vận dụng bảy tám loại võ công khác nhau, hồ nghi vô cùng, không khỏi hỏi: “Sư phụ của Cam huynh có đúng là Liễu Tam Xuân trang chủ không? Lúc nãy tôi nghe không rõ”.

Chính là:

Võ công như thế người đời hiếm, làm sao chủ khảo chẳng nghi ngờ.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -